

Discurs Dia de les Illes Balears 2012

Digníssimes autoritats, guardonats, familiars, senyores i senyors, siau benvinguts en aquest acte de celebració del Dia de les Illes Balears, ja que demà es compleixen 29 anys del nostre Estatut d'autonomia i aquest ha de ser un motiu d'orgull per a tots els illencs.

Avui, amics meus, honoram unes persones i unes entitats que representen molt bé el nostre poble, que són un exemple a seguir pels seus valors i per la seva feina.

Es tracta d'exemples, perquè han aplicat al seu quefer diari l'esforç, la voluntat, l'esperit de sacrifici, el treball, la recerca i els valors humans en general, que els fan ben mereixedors d'aquests guardons que avui acaben de rebre.

Els són la prova palpable que en aquesta societat nostra hi ha un passat que cal recordar i que ens fa forts, un present molt viu i tot un futur que ens ha d'il·lusionar, perquè està ple de reptes per construir.

Això fa que aquest sigui un bon moment per fer tot un seguit de reflexions, per demanar-nos d'on venim, què tenim, cap a on anam, com hi anirem i qui ho ha de fer.

Fa més de quatre anys que ens adonàrem, gairebé de sobte, que estàvem immersos en una crisi internacional, mundial, de manera que s'havien de prendre mesures excepcionals atesa la seva envergadura. Això no tan sols no es va fer, ans al contrari: els poders públics van reaccionar amb lentitud i amb unes minses mesures que no feien més que maquillar la realitat.

Es va perdre un temps preciós que ens ha deixat al vagó de coa i amb un deteriorament de l'estructura productiva francament traumàtic.

La despesa pública es va fer com si estiguéssim en temps de bonança econòmica, la qual cosa va provocar un augment desmesurat del dèficit i l'endeutament, que a hores d'ara ens resulta molt mal de pair.

Avui en pagam les conseqüències: tenim un munt d'empreses tancades, autònoms que han plegat, un fort increment del nombre de desocupats..., i tot això amb una inèrcia difícil d'aturar. I dir això és ser realista, no pessimista. Una inèrcia que aturarem, però no serà ni fàcil ni ràpid.

No es tracta d'una tasca fàcil. El fet d'haver d'aixecar fonaments nous per a una casa esbucada implica normalment netejar els enderrocs anteriors i eixamplar el clot per posar-hi una base més ferma que ens ajudi a pujar el nou edifici amb seguretat i sense fissures.

I aquestes mesures necessàries, de vegades són difícils d'explicar i males d'entendre, especialment si aquells que haurien de col·laborar per construir un futur millor no ho fan.

Però sabem molt bé on hem d'anar. Hem de dinamitzar el teixit productiu i hem d'incrementar l'activitat, que alhora ens donarà més riquesa i més recursos i que s'ha de traduir en una forta baixada de l'actual taxa d'atur, en més possibilitats de protecció social i en un reforçament i una millora de l'educació i la formació. Tot això, en definitiva, ens ajudarà en el futur a endreçar la situació actual.

I la resposta a com ho farem pot semblar un tòpic per les vegades que ho repetim, però és un tema clau: hem de generar confiança.

Confiança i seguretat jurídica han d'anar de la mà: confiança per als potencials inversors, confiança per a les nostres empreses i pimes, confiança en els autònoms i en tota aquella gent que té idees i propostes de millora per muntar nous negocis o relançar els actuals.

Les Illes Balears són una terra de gent amb idees, amb iniciativa i coratge. Ajudem-los a tirar endavant.

Hem de fer noves lleis i adequar les que han quedat desfasades, adaptant-les al temps i a l'espai on vivim. No podem treballar amb directrius de fa un segle. Basta fer un cop d'ull per veure què passa als països veïns. No podem pretendre ser una bassa d'oli quan el món que ens envolta és una maregassa.

Hem d'incrementar la productivitat i l'eficiència en el treball, i no ho hem de fer perquè sí, no per caprici...

És una necessitat per subsistir. El mercat mundial marca les pautes i no ens queda més remei que seguir el ritme... No podem arribar els darrers.

Recordem la saviesa d'alguna dita popular: "Qui matina fa farina" o "El primer tot ho té" i això és el que ens cal, ser emprenedors, no dormir, fora son i no viure d'històries passades.

I si ens demanam qui ho farà, tot això... Idò hauríem de ser tots.

Estaria bé establir acords i deixar de banda demagògies i volades de coloms procurant treballar junts pel bé comú.

La gent del carrer està cansada, farta que alguns polítics s'omplin la boca donant receptes sobre tot el que s'ha de fer.

Perquè quan tenien l'oportunitat de fer-les es varen quedar mans aplegades, aturats, tudent un temps i uns recursos que ara ens fan molta, molta falta.

És temps de canvis, i de canvis profunds, estructurals. I el polític que no entengui que la forma de fer i entendre la política ha canviat, no tindrà lloc en aquesta labor de servei.

Cal administrar amb sentit comú, amb rigor, amb eficàcia i cercant sempre l'eficiència, amb transparència, amb austeritat...

Cal informar la societat i cal fer-ho des de la veritat, des del realisme. No s'és un millor servidor públic construint un missatge d'optimisme i ocultant les dificultats que de veres existeixen.

Tirarem endavant. És clar que tirarem endavant, però no serà ocultant la situació que tenim ni oblidant per què hem arribat a aquesta situació.

La societat no vol polítics que ocultin la veritat; vol polítics que s'atreveixin a canviar les coses, a prendre decisions i a superar una deriva que s'ha demostrat fatal per als interessos de tots.

Però si hi ha algú que no vulgui sumar esforços, que s'estimi més continuar igual que fins ara, i posar traves a les rodes, que sempre "trobi ossos en es lleu"..., que faci just els seus comptes.

Nosaltres continuarem endavant, som aquí per governar i de ben segur que ho farem. Així ens ho varen encomanar el passat mes de maig i no volem decebre tants de ciutadans que confien en aquest Govern.

I ara vull fer referència aquí i avui al gran filòsof, escriptor i teòleg que dóna nom als premis que s'atorguen en aquesta diada: el venerable Ramon Llull. Un home, com veurem, innovador, lluitador, inconformista, obert i universal.

Ramon Llull pot ser un bon exemple de tot el que us deia fins ara.

Va ser un home compromès, que va ser capaç de capgirar tota una vida anterior, còmoda, benestant, casat, amb dos fills i cortesà de la casa reial de Mallorca..., per una idea, una missió, en aquest cas de caràcter religiós, com era la de convertir els infidels a la fe cristiana.

I és tal l'activitat i l'esforç que va dedicar al seu objectiu durant més de 50 anys de la seva vida, que encara avui ens causa una forta admiració.

Va crear un sistema de pensament filosòfic que havia de ser útil per a la conversió de tots els infidels, tot i que es dirigia sobretot a musulmans i jueus, que eren el món que l'envoltava majoritàriament.

Era el que es denominava art lul•liana. Al llarg de la seva vida fa diferents versions de l'art, adaptades totes al mateix fi comú.

I vet aquí la primera lliçó que ens dóna el beat: l'art és un sistema que es basa en principis generals acceptats per les tres religions, que combina conceptes concordants sobre els quals els infidels estan d'acord...

És semblant al que avui definiríem com "trobar els punts que ens uneixen i deixar de banda els que ens separen". Lull evitava les confrontacions que no arribaven enlloc ni servien per a res i aplicava l'art per convèncer els oponents de la bondat de la seva doctrina.

Ja tenim el Lull innovador.

Escriu la seva obra com a vehicle per difondre l'art i es dedica a recórrer el món del seu entorn per convèncer reis, papes i altres autoritats, demanant-los el seu suport.

Lull viatja constantment de Montpeller a Armènia, de París a Xipre, de Nàpols al nord d'Àfrica; acudeix a concilis, rep permís del rei Jaume II per predicar a totes les sinagogues i mesquites del seu regne.

El mateix rei finança el monestir de Miramar, on els franciscans aprendran àrab i l'art per seguir la seva tasca arreu del món. Va donar lliçons magistrals a diverses universitats.

És el Lull lluitador.

Sempre va ser un personatge heterodox. Es va inspirar en sant Francesc i va abandonar riqueses i propietats. Defensa "l'Església dels pobres" i pretén una reforma del món cristià d'aleshores; fins i tot arriba a proposar que els bisbes renunciïn a dos terços de les seves rendes.

És el Lull inconformista.

Fins a arribar al segle XIX i part del XX no es comença a valorar Ramon Lull com un erudit.

Ningú no posa en dubte que com a escriptor del seu temps va ser excel•lent i de fet va incidir positivament en la formació literària de la llengua catalana.

Lull, però, té una visió molt universal de la llengua.

I així ho recull Anthony Bonner, distingit lul·lista i Premi Ramon Llull d'aquesta Comunitat l'any 2002, quan ens diu:

“No hem de passar per alt com n'era, d'instrumental, la seva opció de la llengua: utilitzava el català per arribar a un públic laic que el podia entendre, però ell mateix o els seus seguidors més immediats van traduir les seves obres a l'occità, al francès, a l'italià i al castellà, si això podia difondre el seu missatge. Quan calia arribar a un públic més lletrat, el llatí era, naturalment, la llengua escollida.”

Aquí tenim un Llull obert i universal.

Si repassam les històries dels guardonats que avui ens acompanyen i dels que, dissortadament, no ho poden

fer, veurem que tenen també bona part de lluitadors, innovadors, inconformistes, oberts i universals.

Els són un mirall que ens ha de servir per millorar tots.

Perquè, insistesc, les Illes Balears són una terra de persones lluitadores, innovadores, inconformistes, obertes i universals, i amb aquests valors el futur

ens ha d'omplir d'il·lusió i d'optimisme a nosaltres i, molt especialment, les generacions que vénen. Si respectam allò que som, guanyarem.

Ja per acabar, vull tenir unes paraules de record i solidaritat per a Enric Gonyalons i per a la seva família, i desitj de tot cor que en la propera diada el puguem tenir assegut entre nosaltres i fer-li tots plegats un bon aplaudiment.

Molts d'anys per a tothom.